

Naplavenina

Den jako z prospektu cestovní kanceláře, ani nebylo potřeba si ho zabukovat. Takových dnů je uprostřed března na Kubě spousta. Takové dny na Kubě uprostřed března prostě patří k místnímu koloritu. Azurové moře, bílý písek, modré nebe, příboj lehce propírající liduprázdnou pláž. A tak chodíte po té jediné pevné cestě na hraně moře a břehu, kde je písek udupaný vlnami, hladký a osvěžující bosá chodidla. Jste li Boží dítě, nejspíš si zpíváte, třeba “tu našu” – A kdo je tu Bohem, kromě Hospodina, a kdo je tu Pánem, kromě Boha našeho? Bůh je síla má, i vojska mého, on působí volnou cestu mou...

Můžete zpívat anebo nemusíte, kdo chce Boha chválit, nástroj si najde. Najde si ho i na Kubě, v zemi tolik pronásledované, tolik devastované a tolik vzrušující a spanilé.

Kráčím po okraji Atlantského oceánu a zpívám, raduji se a povídám si se Stvořitelem. Co jiného bych tady mohla dělat? Tento program je jediný a dostačující.

A přeci...

Něco se černá na tom skvostně bílém písku! Mhouřím oči proti bělostné záři pobřeží a zrychlují chůzi. I moje nohy jsou zvědavé.

Dosud rovné pobřeží se trochu stočilo, aby utvořilo maličkou zátoku. No, zas tak maličká není, ale já ji vnímám jako zcela privátní území, které by třeba mohlo posloužit jako ideální místo ke koupání bez plavek. Tenhle nápad se mi však vypaří z hlavy stejnou rychlostí jako kalužinka mořské vody v poledním slunci.

To, co mě zcela pohlcuje, jsou – považte tu pošetilost – porůznu rozseté hromady černého dřeva ostře kontrastující s okolím. Nejdřív jsem se trochu rozlobila na oceán, že může takhle zaneřádit hezkou zátoku. Po chvíli jsem ale začala naplaveniny vnímat úplně jinak. Pokroucené tvary naplaveného dřeva vytvořily naprosto originální kompozici, za kterou by se nemusel stydět ani můj kamarád Aja Novák, ani Salvátor Dali či Olbram Zoubek. Za takovou kompozici by se nemusel stydět žádný sochař, který kdy chodil po zemi.

Bylo to ohromující, nádherné a neopakovatelné. Neplatila jsem žádné vstupné, kromě mě nebyl na této ojedinělé výstavě žádný návštěvník. Jak dlouho jsem procházela mezi těmito přírodními artefakty, nevím. Možná hodinu, možná půl života. Vždyť, kdykoliv si vzpomenu, mám někde za očima ten výjev znova, raduji se z něho, těším se a obdivuju Mistrovu ruku, která z odpadu, větru, slané vody a písku vytvořila úžasné zákoutí jen tak, pro radost, pro náhodného pocestného, který to ani nevyfotil!

S naplaveninami se to má tak: člověk by měl přemýšlet, co nám život nebo třeba i dění ve světě naplavilo na náš písčec. Dříve než se rozhodneme naplaveniny zlikvidovat na oheň nebo naházet zpátky do moře času, zkusit se na to dříví podívat Božíma očima. Zdánlivě je bezcenné, ale přesto nás může obohatit nečekanou měrou.

A tohle právě se mi přihodilo.

Jaroslava Novotná